

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Ladislava Derky v právní věci žalobce: **SURFSTATION s.r.o.**, IČ 279 70 817, sídlem Štefánikova 1264/14, 326 00 Plzeň, zastoupen JUDr. Tomášem Kociánem, advokátem, sídlem Jetelová 254/2, 326 00 Plzeň, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2016, č. j. 35350/16/5300-21441-702127, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 10. 2017, č. j. 57 Af 24/2016 – 96,

takto:

I. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **8 228 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, advokáta JUDr. Tomáše Kociána.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Plzeňský kraj (dále jen „správce daně“), platebním výměrem ze dne 4. 11. 2015, č. j. 1720003/15/2301-51521-402859, namísto uplatňovaného nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2015 ve výši 301 355 Kč, vyměřil žalobci za toto zdaňovací období daň ve výši 20 206 Kč. Správce daně jednak

neuznal žalobci nárok na odpočet daně na vstupu ve výši 60 760 Kč za nákup vozidla Audi Q7, a dále žalobci neuznal nárok na osvobození od daně na výstupu dle § 66 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném v posuzovaném období (dále jen „zákon o DPH"), uplatňovaný z titulu vývozu 3 automobilů v celkové hodnotě 1 823 083 Kč do Kambodžského království. Žalobce dle správce daně nepředložil rozhodnutí celního úřadu o vývozu zboží do třetí země a o výstupu zboží z území Evropské unie a neprokázal přepravu automobilů odběratelům, kteří jsou uvedeni na fakturách.

[2] Odvolání žalobce proti tomuto platebnímu výměru zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 8. 2016, č. j. 35350/16/5300-21441-702127 (dále jen „napadené rozhodnutí"). Podle něj nebyla splněna podmínka propuštění zboží do celního režimu vývozu, neboť žalobce přes výzvu správce daně neprokázal, že společnost SOCAR FORWARDING AGENCY S.A. (dále jen „Socar") má podle belgického práva postavení celního úřadu, a zároveň existují nesrovnalosti v obsahu žalobcem předložených JSD (výtisk JSD ze dne 27. května 2015 obsahuje v části D otisk razítka společnosti Socar, ostatní výtisky nikoliv).

[3] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud"). Žalobce setrval na svém tvrzení, že Socar je celním agentem podle belgického práva se shodnými pravomocemi se státním celním orgánem.

[4] Krajský soud rozsudkem ze dne 17. 10. 2017, č. j. 57 Af 24/2016 – 96 (dále jen „napadený rozsudek"), napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Konstatoval, že pro osvobození od daně je plátce povinen prokázat vývoz zboží daňovým dokladem podle § 33a písm. a) zákona o DPH (tím je rozhodnutí celního úřadu o vývozu zboží do třetí země). Propuštění zboží do celního režimu vývoz lze prokázat jediným důkazním prostředkem, jímž je rozhodnutí celního úřadu. Dle krajského soudu s ohledem na důkazní břemeno dle § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád"), nelze dovozovat povinnost žalobce prokázat rozsah oprávnění společnosti Socar, jakožto celního agenta, propouštět zboží do celního režimu vývoz podle belgického práva. Žalobce tvrdil, že v Belgii mohou celní agenti namísto státního orgánu propouštět zboží do celního trežimu vývoz, předložil formálně úplně vyplněné výtisky JSD a bylo rovněž prokázáno, že tato společnost je vedena ve veřejnoprávní evidenci celních agentů. S ohledem na zásady přiměřenosti, zdrženlivosti a hospodárnosti (§ 5 odst. 3, § 7 odst. 2 daňového řádu) by za této situace žalovanému postačilo obrátit se prostřednictvím dožádání na belgického správce daně s žádostí o sdělení, zda daná společnost vskutku propustila předmětné zboží do celního režimu vývoz (je-li to vůbec možné). Jednalo by se o jednoduchý úkon správce daně. Žalobce by naproti tomu musel provést kompletní analýzu belgického celního práva, včetně překladu relevantních belgických právních předpisů. Povinnost správce daně dbát o co nejúplnější zjištění skutečností rozhodných pro správné zjištění a stanovení daně vyplývající z § 92 odst. 2 daňového řádu ve vztahu k této konkrétní skutečnosti jednoznačně převážila nad povinností tvrzení daňového subjektu.

[5] Dále, jestliže by žalovaný od belgického správce daně získal informaci, že společnost Socar je oprávněna propouštět zboží do celního režimu vývoz, a žalovaný by stále měl přetrvávající pochybnosti o správném vyplnění jednotlivých výtisků JSD (např. z důvodů chybějících razítek na některých z nich), měl by žalovaný žalobce konkrétně

vyzvat k prokázání toho, že společnost Socar byla oprávněna výtisky JSD vyplnit tím způsobem, jakým to učinila. Zároveň by měl žalobce konfrontovat s náležitostmi výtisku JSD a rovněž s tím, co z chybějících náležitostí (otisků razítek) dovozuje, resp. jak tato náležitost ovlivňuje způsobilost konkrétního výtisku JSD představovat řádné rozhodnutí o propuštění zboží do celního režimu vývoz. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí toliko v jedné větě odůvodnění konstatoval rozdílné vyplnění jednotlivých výtisků JSD bez jakýchkoliv závěrů.

II.
Kasační stížnost, vyjádření žalobce

[6] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že daňové řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž na povinnosti daňového subjektu prokázat vše, co sám tvrdí. Pro uplatnění osvobození od daně dle § 66 zákona o DPH musí být kumulativně splněny tyto hmotněprávní podmínky: 1) zboží je propuštěno celním orgánem do režimu vývozu, 2) výstup zboží je potvrzen celním úřadem na daňovém dokladu a 3) předmětné zboží fyzicky opustilo území EU. Podle stěžovatele žalobcem předložené doklady nenahrazují celní propuštění zboží do režimu vývoz ani daňový doklad dle § 33a zákona o DPH, potvrzující propuštění do režimu vývoz. Žalobcem předložená potvrzení o vývozu od celního agenta Socar nebyla posouzena jako důkaz o propuštění zboží do celního režimu vývoz, neboť stěžovatel nedoložil, že by společnost Socar byla oficiálním celním agentem s pravomocemi celního státního orgánu. Tato potvrzení navíc nesplňují náležitosti dokladu JSD, neboť neobsahují otisk úředního razítka a podpis úředníka. Doklady obsahují pouze čárové kódy, které neidentifikují osobu, jež je na doklad otiskla. V části D je uvedeno pouze označení „socar00750P“, resp. „socar560P“, včetně data. Některé doklady obsahují v části D rovněž otisk razítka společnosti Socar. Žalobce tedy nepředložil úplné doklady pro uplatnění nároku na osvobození od daně, a neunesl tak své důkazní břemeno.

[7] Požadavek krajského soudu, aby stěžovatel ověřil postavení společnosti Socar a konfrontoval žalobce s náležitostmi výtisku JSD, je podle stěžovatele nepřípustným přenosem důkazního břemene z daňového subjektu na správce daně. Správci daně vznikly konkrétní pochybnosti, které vyjádřil ve výzvách ze dne 21. 5. 2015, 12. 8. 2015 a 2. 12. 2015. Tyto pochybnosti nebyly odstraněny a nárok na osvobození od DPH nebyl prokázán. Společnost Socar je v překladu „profesionální celní zástupce“, který je oprávněn zastupovat subjekty v celním řízení. Z žádného z předložených dokumentů však nelze dovodit, že by tato společnost disponovala pravomocemi celního orgánu.

[8] I ostatní předložené důkazní prostředky (obchodní e-mailová komunikace mezi žalobcem a společností Socar, záruka vývozu) podle stěžovatele vzbuzují takové pochybnosti, že nemohou prokázat nárok na osvobození od daně. Tyto důkazní prostředky mohou sloužit pouze jako informace o dopravě. I nákladní lodní listy, kterými žalobce dokládal, že zboží opustilo území EU, vzbuzují pochybnosti ohledně skutečných odběratelů a údajů na fakturách ohledně fyzické prohlídky vozidel odběrateli. Žalobce

mohl předložit potvrzení převzetí automobilů konečným příjemcem či dovozní doklady o proclení ve třetí zemi, nic takového ovšem neučinil. Nevyužil ani možnosti požádat o vydání dodatečného celního prohlášení.

[9] Stěžovatel nesouhlasí s požadavkem krajského soudu, aby stěžovatel zjistil a prokazoval rozhodné skutečnosti za žalobce, zejména aby zjistil, zda společnost Socar má postavení celního orgánu. V takovém případě by v podstatě každý, kdo vyveze zboží do třetích zemí, nemusel prokazovat celní režim tohoto zboží pouze s odkazem na postavení svého celního zástupce. Povinností žalobce bylo prokázat splnění podmínek pro osvobození od daně, tedy zejména propuštění zboží do celního režimu vývoz. Tuto povinnost však žalobce nesplnil.

[10] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku a uvádí, že od počátku tvrdí, že společnost Socar je celním agentem se shodnými pravomocemi jako státní celní orgán, a je tak oprávněna potvrdit propuštění zboží do celního režimu vývoz. Skutečnost, že v Belgii existuje institut celních agentů, kteří nahrazují celní orgány, nebyl ze strany stěžovatele ani správce daně nijak zkoumán ani zpochybněn. Žalobce nebyl vyzván k předložení konkrétního dokladu, který by správci daně postačoval k ověření této skutečnosti (když doklady předložené žalobcem nebyly uznány). Ani sám žalovaný se nepokusil tyto skutečnosti ověřit, když není vázán jen návrhy daňového subjektu. Dle žalobce byl postup správce daně v rozporu s principy rozložení důkazního břemene i základních zásad správy daní, jak uvedl i krajský soud v napadeném rozsudku.

III.
Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[13] Podle § 66 odst. 1 a 2 zákona o DPH *vývozem zboží se pro účely tohoto zákona rozumí výstup zboží z území Evropské unie na území třetí země, jestliže zboží bylo propuštěno do celního režimu vývoz, pasivní zušlechťovací styk nebo vnější tranzit, nebo bylo propuštěno do celně schváleného určení zpětný vývoz zboží z celního území Evropského společenství... Osvobozeno od daně při vývozu zboží do třetí země je dodání zboží plátcem, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska do třetí země a) prodávajícím nebo jím zmocněnou osobou, nebo b) kupujícím nebo jím zmocněnou osobou, jestliže kupující nemá v tuzemsku sídlo ani místo pobytu, ani provozovnu, s výjimkou zboží přepravovaného kupujícím za účelem vybavení nebo zásobení rekreačních lodí nebo letadel, popřípadě jiného prostředku pro dopravu pro soukromé použití.*

[14] Podle odstavce 4 téhož ustanovení *při dodání zboží do třetí země se za den uskutečnění plnění považuje den výstupu zboží z území Evropské unie potvrzený celním úřadem. Dodání zboží na území třetí země je plátce povinen prokázat daňovým dokladem podle § 33a písm. a).*

[15] Podle § 33a písm. a) zákona o DPH *za daňový doklad při vývozu zboží se považuje a) rozhodnutí celního úřadu o vývozu zboží do třetí země, kterým je celním úřadem potvrzen výstup zboží z území Evropské unie, nebo b) rozhodnutí celního úřadu o umístění zboží do svobodného pásma nebo svobodného skladu v tuzemsku*.

[16] Vývozem zboží podle zákona se tedy rozumí výstup zboží z území Evropské unie za současného propuštění tohoto zboží do některého z vývozních celních režimů. Pro osvobození od daně při vývozu je nutné, aby zboží bylo dodáno tak, že je odesláno nebo přepraveno z tuzemska do třetí země za splnění podmínek § 66 odst. 2 zákona o DPH. Dodání zboží se prokazuje daňovým dokladem, kterým je rozhodnutí celního úřadu o vývozu, na němž je potvrzen výstup zboží z Evropské unie. Pro nyní řešenou věc je podstatné, že zákonnou podmínkou pro uplatnění osvobození od daně dle citovaných ustanovení je rozhodnutí celního úřadu o propuštění zboží do celního režimu vývoz a potvrzení výstupu zboží z Evropské unie.

[17] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2018, č. j. 8 Afs 252/2016 – 60, byla Soudnímu dvoru Evropské unie položena předběžná otázka, zda *je přípustné podmínit nárok na osvobození od daně z přidané hodnoty při vývozu zboží [čl. 146 směrnice Rady 2006/112/Es ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty] tím, že zboží bude nejprve propuštěno do určitého celního režimu (§ 66 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty)*, přičemž soudní dvůr do dnešního dne o této předběžné otázce nerozhodl. V posuzovaném případě však žalobce tvrdí, že rozhodnutí celního orgánu o vývozu zboží (resp. rozhodnutí o propuštění do celního režimu vývoz a výstupu zboží) předložil, a tímto rozhodnutím je dokumentace společnosti Socar, která má v Belgii postavení celního agenta, na něhož byly přeneseny některé pravomoci celních orgánů. Krajský soud pak napadeným rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil s tím, že je na žalovaném, aby v dalším řízení mezinárodním dožádáním tvrzení žalobce o povaze doložených dokumentů ověřil. Otázka, zda je právní úprava § 66 zákona o DPH v souladu s unijním právem by mohla vyvstat teprve tehdy, pokud by bylo zjištěno, že společnost Socar pravomocemi celního orgánu nedisponuje, a předložené dokumenty tedy nemohou představovat rozhodnutí celního úřadu.

[18] Stěžovatel argumentuje ustanoveními zákona o rozložení důkazního břemene a dochází k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno, neboť neprokázal, že společnost Socar má dle belgického práva pravomoc vydávat rozhodnutí coby celní orgán. Správci daně dle stěžovatele vznikly konkrétní pochybnosti a výklad krajského soudu by vedl správce daně k tomu, aby zjišťoval a prokazoval rozhodné skutečnosti za daňový subjekt, resp. zbavil by daňový subjekt povinnosti prokázat celní režim zboží pouze s odkazem na postavení svého celního zástupce.

[19] K tomu je třeba uvést, že z § 92 daňového řádu a ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že daňový subjekt je povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení

především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně však může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně je v takovém případě povinen identifikovat a prokázat konkrétní skutečnosti, na základě nichž dospěl k závěru, že o souladu předložených dokladů se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 – 86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011 – 62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013 – 49).

[20] Aplikace těchto východisek zpravidla nebude znamenat ve standardním daňovém řízení větší komplikace. V nyní souzené věci je však situace specifická. Správce daně vyzval žalobce k předložení dalších důkazních prostředků nikoliv s ohledem na konkrétně vyjádřené skutkové okolnosti, které by vedly ke zpochybnění předložené daňové evidence po její obsahové stránce (tedy z hlediska průkaznosti, věrohodnosti atd.). Spor se v nynějším případě vede o to, zda předložená dokumentace je tím, čím žalobce tvrdí, že je, tedy rozhodnutím celního orgánu o vývozu zboží. Tím má těžiště sporu blíže k řešení otázky právní povahy předloženého dokumentu (jakkoliv její řešení závisí na aplikaci vnitrostátního práva jiného členského státu, jehož obsah je třeba dokazovat), než skutkové otázky, zda lze z dostupných důkazních prostředků dospět k závěru, že obchodní případ proběhl tak, jak tvrdí daňový subjekt. V neposlední řadě v případě kvalifikovaného zpochybnění daňové evidence správcem daně je daňový subjekt standardně povinen prokázat tvrzené skutečnosti jinými důkazními prostředky, než samotnou evidencí, která byla zpochybněna. V posuzovaném případě je však doložení rozhodnutí celního úřadu obligatorní zákonnou podmínkou uplatnění nároku na odpočet daně (při odhlédnutí od předběžné otázky zmíněné výše). V tomto směru tak nelze ani hovořit o přenosu důkazního břemene. Pokud doložený doklad není rozhodnutím celního úřadu, daňový subjekt nemá žádnou možnost, jak tento nedostatek v řízení dalším dokazováním dohnat. Zbývá dodat, že správce daně ani žádné pochybnosti o právním postavení společnosti Socar nevznesl a ani netvrdil, že by tato společnost postavení celního úřadu dle belgického práva neměla. Tuto skutečnost pouze bez dalšího požadoval po žalobci doložit.

[21] S poukazem na tyto okolnosti se lze ztotožnit se závěrem krajského soudu, že s ohledem na zásady přiměřenosti, zdrženlivosti a hospodárnosti (§ 5 odst. 3, § 7 odst. 2 daňového řádu) žalovaný mohl prostřednictvím dožádání oslovit belgického správce daně s žádostí o sdělení, zda společnost Socar propustila předmětné zboží do celního režimu vývoz, má-li k tomu tato společnost vůbec příslušné oprávnění. Pokud by měl tuto skutečnost prokázat žalobce, musel by provést a správci daně předestřít výklad relevantních ustanovení belgického práva, případně oslovit s žádostí o oficiální vyjádření belgické státní orgány nebo přímo společnost Socar. Lze ovšem pouze spekulovat o tom, zda by měl v případě oslovení těchto subjektů právní nárok na odpověď v přiměřené lhůtě.

[22] V napadeném rozhodnutí stěžovatel uvádí, že žalobce mohl požádat o vydání dodatečného celního prohlášení dle čl. 795 a násl. nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává

celní kodex Společenství. Zároveň ovšem v napadeném rozhodnutí nikde neuvádí, že by nebylo možné jako doklad o propuštění zboží do vybraného celního režimu uznat rozhodnutí celního orgánu jiného členského státu.

[23] Krom toho, průběh řízení před správcem daně a před stěžovatelem nenaznačuje, že by se důkazní aktivita žalobce omezovala na pouhý odkaz na postavení celního agenta, společnosti Socar. Žalobce uplatňoval odpočet DPH z dodání 3 automobilů do Kambodžského království (vozidla Audi R8 a Toyota Landcruiser odběrateli Lim Vannadeth a vozidlo Audi Q7 odběrateli Sin Soken). Poté, co správci daně vznikly pochybnosti o uskutečnění plnění, byla doložena evidence pro daňové účely, výpis z e-mailové komunikace se společností Socar a formulář JSD k vozidlu Toyota Landcruiser, označený v oddíle D „socar00750“, potvrzení o vývozu vozidel Audi R8 a Audi Q7 vystavené společností Socar, formuláře JSD k těmto vozidlům, označené v oddíle D „SOCAR00560“, náložní list (Bill of Lading), výpisy z bankovního účtu se záznamy o úhradě částek 11 650 EUR za vozidlo Audi Q7, 11 000 EUR za vozidlo Toyota Landcruiser a částky odpovídající 1 208 238,11 Kč za vozidlo Audi R8, e-mailovou komunikaci s odběratelem Lim Vannadeth, e-mailovou komunikaci se společností Socar a náložní list pro vozidlo Toyota Landcruiser, faktury za přepravu vozidel do přístavu Sihanoukville v Kambodžském království, dokument (nejprve označen jako technický průkaz, poté jako celní dokument) v kambodžském jazyce k vozidlu Audi Q7, atd. Ve správním spise je dále založen předávací protokol o převzetí vozidla Toyota Landcruiser společností Socar, potvrzení o vývozu vozidla Toyota Landcruiser, vystavené společností Socar, identifikační průkazy odběratele Lim Vannadeth a odběratele Sin Soken, předávací protokol o převzetí vozidla Audi R8 společností Socar, dokumentace o dopravě vozidel Audi do Belgie (nákladní listy) a další rozsáhlá e-mailová korespondence mezi žalobcem a společností Socar.

[24] Správce daně a poté stěžovatel sice poukázali na dílčí nesrovnalosti (absence razítek a podpisu na JSD a další), uvedeným nesrovnalostem a skutkovým zjištěním, která z nich lze dovodit, se však blíže nevěnovali. Ostatně ani krajský soud se těmto otázkám nevěnoval, tím spíše se jimi nemůže zabývat Nejvyšší správní soud. Daň byla totiž žalobci vyměřena primárně proto, že dle správce daně nepředložil příslušné rozhodnutí o propuštění zboží do celního režimu vývoz, jak plyne i z předposledního odstavce kasační stížnosti.

[25] Pokud správce daně na základě závazného pokynu krajského soudu ověří, že vývoz zboží byl doložen rozhodnutím příslušného celního úřadu, zhodnotí ostatní důkazy. V tuto chvíli postačí obecně konstatovat, že hodnocení důkazů doložených žalobcem (či shromážděných správcem daně) zahrnuje složitý a komplexní proces, v rámci něhož správce daně hodnotí každý důkaz samostatně a poté všechny ve vzájemných souvislostech; hodnocení důkazů nemůže probíhat účelově tak, že některé důkazy, a to ty, které jsou ve prospěch daňového subjektu, správce daně pomine či upozadí a vyzdvihne ty, které mu jsou k tíži.

IV.
Závěr a náklady řízení

[26] Z výše uvedených důvodů vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl v řízení úspěšný, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení. Žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem JUDr. Tomášem Kociánem. Náklady řízení o kasační stížnosti představují částku 6 200 Kč za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a podání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 2 a s § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a částku 600 Kč paušální náhrady hotových výdajů s těmito úkony spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce stěžovatele registrovaným plátcem DPH, je nutné uvedenou částku navýšit o částku 1 428 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně. Celkem tedy náhrada nákladů řízení činí 8 228 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce JUDr. Tomáše Kociána ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu